

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 4 kwietnia 2022 r.

DIH-3.707.4.2022.AWS

DECYZJA DIH-III/53/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735, z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706) oraz art. 93 ust. 2 i 5 w związku z art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c) ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r., poz. 1893), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji (nr PO.313.ZSE.33.2021.CZP) Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie z dnia 13 grudnia 2021 r. (nr akt kontroli: DC.8361.197.2021), na mocy której przedsiębiorcy Panu Piotrowi Marczuk prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą: Marczuk Piotr LCS w Płońsku, wymierzono karę pieniężną w wysokości 5.000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), z tytułu niedopełnienia obowiązków informacyjnych wynikających z art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 1-3 oraz art. 39 pkt 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r., poz. 1893), Prezes Urzędu Konkurencji i Konsumentów - **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach od 13 do 19 października 2021 r. inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „Mazowieckim WIIH” bądź „organem pierwszej instancji”), działając na podstawie upoważnienia (nr DC 206/2021) z dnia 12 października 2021 r., przeprowadzili kontrolę w sklepie ... należącym do ww. przedsiębiorcy (zwanego dalej: „stroną” bądź „stroną postępowania”, „przedsiębiorcą”).

Czynności kontrolne zostały przeprowadzone w obecności pracownika kontrolowanego przedsiębiorcy (informatyka sprzedawcy) z uwagi na nieobecność przedsiębiorcy. Zgodnie z art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r., poz. 162) (zwaney dalej: „Prawem przedsiębiorców”) nie zawiadomiono przedsiębiorcy

o zamiarze wszczęcia kontroli, ponieważ kontrola została przeprowadzona na podstawie stosowanych bezpośrednio przepisów prawa Unii Europejskiej.

W toku kontroli ustalono, że strona będąc dystrybutorem, udostępniała na rynku sprzęt elektryczny i elektroniczny. Sprawdzając przestrzeganie przez przedsiębiorcę wymagań ustawy wymagania ustawy z dnia 11 września 2015 r. *o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym* (Dz. U. z 2020 r., poz. 1893), (zwaną dalej: „*ustawą o zużytym sprzęcie*”), ustalono m. in. że ww. przedsiębiorca: nieodpłatnie przyjmuje zużyty sprzęt pochodzący z gospodarstw domowych w miejscu sprzedaży, o ile sprzęt ten jest tego samego rodzaju i pełni te same funkcje, co sprzęt sprzedawany; nie dostarcza zakupionego przez konsumentów sprzętu pod adres zamieszkania potencjalnego nabywcy, jak również nie prowadzi sprzedaży sprzętu elektrycznego (elektronicznego) za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Zgodnie z oświadczeniem pobranym od osoby reprezentującej kontrolowanego przedsiębiorcę, opatrzonym datą 13 października 2021 r. powierzchnia sprzedażowa sklepu wynosiła ok. 30 m².

W wyniku podjętych działań kontrolnych inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego WIH stwierdzili, że kontrolowany przedsiębiorca, w dniu kontroli, tj. 13 października 2021 r., wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi wynikającemu z **art. 37 ust. 4** ustawy o zużytym sprzęcie, **nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji** (o których mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy), o tym że:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Ponadto, inspektorzy w toku kontroli ustalili, że kontrolowany przedsiębiorca **nie wywiesił informacji, o punktach zbierania zużytego sprzętu**, co narusza **art. 39 pkt 2** ww. ustawy.

Szczegółowe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z dnia 19 października 2021 r. (nr akt kontroli: DC.8361.197.2021), znajdującym się w aktach sprawy. Do niniejszego Protokołu kontrolowany przedsiębiorca nie wniósł uwag, w przewidzianym na mocy art. 20

ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej terminie. W dniu podpisania Protokołu obecny był przedsiębiorca, który otrzymał 1 egzemplarz Protokołu kontroli. Z dokumentacji dołączonej przez Mazowiecki WIIH do akt sprawy wynika, iż przedsiębiorca uzupełnił brakujące informacje, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 oraz w art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 1 i § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735, z późn. zm.), (zwanej dalej: „Kpa”), Mazowiecki WIIH zawiadomieniem (nr PO.313.ZSE.33.2021.CZP) z dnia 23 listopada 2021 r., poinformował ww. przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego, w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej określonej w:

- art. 91 pkt 25 ustawy o zużytych sprzęcie - za nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytych sprzęcie, co narusza art. 37 ust. 4 ww. ustawy;
- art. 91 pkt 26 lit. c) ww. ustawy - za brak informacji, umieszczonej w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży, o punktach zbierania zużytego sprzętu, co narusza art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

Jednocześnie, w piśmie tym organ pierwszej instancji poinformował przedsiębiorcę o przysługującym mu, na mocy art. 10 Kpa, prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz wglądu do akt sprawy. Na realizację tych uprawnień organ wyznaczył stronie 10-dniowy termin, liczony od dnia doręczenia niniejszego zawiadomienia. Ww. pismo dostarczono stronie w dniu 26 listopada 2021 r. W dniu 2 grudnia 2021 r. Mazowiecki WIIH otrzymał od przedsiębiorcy pismo z dnia 26 listopada 2021 r., w którym strona poinformowała o usunięciu stwierdzonych nieprawidłowości.

W dniu 13 grudnia 2021 r. Mazowiecki WIIH, działając na podstawie art. 93 ust. 2 i ust. 5 w związku z art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) ustawy o zużytych sprzęcie oraz art. 104 Kpa, wydał decyzję (nr PO.313.ZSE.33.2021.CZP), na mocy której ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 5.000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) za:

- nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytych sprzęcie, co narusza art. 37 ust. 4 ww. ustawy;
- nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, co narusza art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

Niniejsza decyzja została doręczona stronie w dniu 17 grudnia 2021 r.

W dniu 4 stycznia 2022 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” bądź „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Mazowieckiego WIIH dwa egzemplarze odwołania od ww. decyzji. Zostały one opatrzone datą 27 grudnia 2021 r. (wpływ do Inspektoratu: 30 grudnia 2021 r. oraz 31 grudnia 2021 r.)

i różniły się jedynie formą podpisu przedsiębiorcy. Ze względu na identyczne treści zawarte w odwołaniach, będą one w niniejszym dokumencie zwane dalej jako: „*odwołanie*”.

W niniejszym odwołaniu strona zaskarżyła w całości decyzję Mazowieckiego WIIH i zarzuciła jej naruszenie:

- 1) art. 93 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, poprzez błędną ocenę wszystkich przesłanek przewidzianych w przywołanym przepisie;
- 2) art. 189f § 1 pkt 1 Kpa poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, iż stwierdzone naruszenie nie jest znikomym, co w konsekwencji uzasadniałoby odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

W uzasadnieniu odwołania strona stwierdziła, że zaskarżona decyzja jest wadliwa i winna być wyeliminowana z obrotu. Powołując się na art. 93 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, w którym zawarto przesłanki stanowiące podstawę do wymierzenia kary, tj.: stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu, stwierdziła, że:

- 1) dotychczasowa działalność Skarżącego przebiegała w sposób prawidłowy, z poszanowaniem wszelkich ciężących na nim obowiązków prawnych, również tych wynikających z ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym;
- 2) okres trwania naruszenia wynosił jedynie 6 dni, tj. od 13 do 18 października 2021 r., bowiem w dniu 19 października 2021 r. brakujące informacje zostały uzupełnione;
- 3) przyczyną braku wymaganych informacji był fakt instalowania na stanowiskach związanych z obsługą klientów dodatkowych środków zabezpieczających związanych z pandemią COVID-19. Miało to miejsce w okresie bezpośrednio poprzedzającym kontrolę i spowodowało, że istotna część wyposażenia powierzchni sprzedażowej, w tym również przedmiotowe informacje zostały usunięte w wyniku montażu osłon;
- 4) sprzedaż sprzętu elektrycznego i elektronicznego stanowi marginalną część działalności Skarżącego, który zajmuje się przede wszystkim świadczeniem usług w branży IT.

Zdaniem strony wszystkie przywołane wyżej okoliczności stanowią o tym, że waga stwierdzonego naruszenia miała charakter znikomy, co uzasadniało odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej. W ocenie Skarżącego organ pierwszej instancji dokonał błędnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego uznając, iż naruszenie prawa nie jest znikomym. Na koniec przedsiębiorca zaznaczył, że krzywdzącym jest wymierzenie wobec niego tak dotkliwej i wysokiej kary, wzięwszy pod uwagę dotychczasową jego działalność i czas trwania naruszenia.

Pismem z dnia 20 stycznia 2022 r. Prezes UOKiK poinformował stronę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w związku z odwołaniem od decyzji (nr PO.313.ZSE.33.2021.CZP) Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 13 grudnia 2021 r. (nr akt kontroli: DC.8361.197.2021) oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy, wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszenia żądań.

Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień. Dodatkowych dowodów i materiałów do sprawy nie wniesiono.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej, zgodnie z art. 87 ustawy o zużytym sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów zawartych w art. 37 i 39 ww. ustawy. Przepis wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzona na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Artykuł 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie wskazuje, że dystrybutor jest zobowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa m. in. w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, wskazujących że:

- 1) dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- 2) dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- 3) dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy.

Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5.000 zł do 300.000 zł.

Ponadto, należy mieć na uwadze przepisy zawarte w art. 39 ww. ustawy, zgodnie z którymi dystrybutor jest obowiązany do:

- 1) udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:
 - a) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru;
 - b) oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1;
- 2) umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;
- 3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto nie wykonuje obowiązków o których mowa w art. 39. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w tym przypadku, stosownie do art. 92 pkt 5 ustawy o zużytym sprzęcie, wynosi od 5 000 zł do 500 000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się: stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

W myśl art. 93 ust. 5 ww. ustawy w przypadku stwierdzenia - w czasie jednego postępowania - kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 ww. ustawy orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Niniejsze postępowanie administracyjne prowadzone jest w związku z odwołaniem przedsiębiorcy od decyzji (nr PO.313.ZSE.33.2021.CZP) Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie z dnia 13 grudnia 2021 r. (nr akt kontroli: DC.8361.197.2021), na mocy której ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 5.000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), z tytułu niedopełnienia obowiązków informacyjnych wynikających z art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 1-3 oraz art. 39 pkt 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

Po przeanalizowaniu zebranego materiału dowodowego, Prezes UOKiK stwierdził, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Mazowiecki WIH dały podstawę do stwierdzenia, że kontrolowany podmiot nie wykonał ciążących na nim obowiązków wskazanych w:

- art. 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie, tj. nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 oraz
- art. 39 pkt 2 o zużytych sprzęcie, tj. nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

Powyższe dało podstawę do wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 93 ust. 2 i ust. 5 w związku z art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) ustawy o zużytych sprzęcie oraz art. 104 Kpa.

Jednocześnie Prezes UOKiK stwierdza, że postępowanie administracyjne Mazowiecki WIH przeprowadził w sposób rzetelny i prawidłowy, w tym organ ten zapewnił stronom wszystkie uprawnienia wynikające z przepisów prawa administracyjnego, zastosował i wyjaśnił przepisy prawa materialnego oraz administracyjnego mające zastosowanie w niniejszej sprawie, przeanalizował i uwzględnił wszystkie możliwe przesłanki (kryteria) wymiaru kary. Tym samym, działania Mazowieckiego WIH były zgodne z prawem, a decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

Strona postępowania we wniesionym odwołaniu podniosła, że skarżona decyzja narusza art. 93 ust. 3 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, poprzez błędną ocenę wszystkich przesłanek przewidzianych w przywołanym przepisie. Równocześnie, zaskarżonej decyzji zarzuciła naruszenie art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, iż stwierdzone naruszenie nie jest znikomym, co w konsekwencji uzasadniałoby odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej. Ponadto, skarżący stwierdził, że wydana przez organ pierwszej instancji decyzja jest wadliwa (z przyczyn szerzej opisanych poniżej) i w związku z tym powinna być wyeliminowana z obrotu. Zdaniem strony dotychczasowa działalność podmiotu przebiegała w sposób prawidłowy, z poszanowaniem wszelkich obowiązków prawnych, natomiast okres trwania naruszenia to jedynie 6 dni (od 13 do 18 października 2021 r.), ponieważ w dniu 19 października 2021 r. brakujące informacje zostały uzupełnione. Jako przyczynę braku wymaganych informacji strona wskazała na okoliczność instalowania na stanowiskach związanych z obsługą klientów dodatkowych środków zabezpieczających związanych z pandemią. W trakcie tych czynności, w okresie bezpośrednio poprzedzającym kontrolę, przedmiotowe informacje zostały usunięte (w wyniku montażu osłon). Strona zaznaczyła również, że przede wszystkim zajmuje się świadczeniem usług związanych z branżą informatyczną, natomiast sprzedaż sprzętu elektrycznego i elektronicznego stanowi marginalną część prowadzonej przez nią działalności. Nadto, zdaniem strony wymierzenie tak dotkliwej i wysokiej kary pieniężnej jest nieuzasadnione i krzywdzące.

Odnosząc się do powyższych argumentów strony, Prezes UOKiK stwierdza, że nie zasługują one na uwzględnienie. W pierwszej kolejności wskazać należy, że istotne dla sprawy są ustalenia poczynione w toku kontroli oraz fakt, iż w momencie jej podjęcia informacje wymagane art. 37 ust. 4 (w związku z art. 37 ust. 1-3) oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie, nie były dostępne dla konsumentów w kontrolowanej placówce, tj. sklepie w Płońsku, co znajduje jednoznaczne potwierdzenie w zebranych materiałach dowodowych,

w szczególności w Protokole kontroli z dnia 19 października 2021 r. (nr akt kontroli: DC.8361.197.2021), podpisanym przez stronę bez wnoszenia uwag.

Prezes UOKiK wskazuje jednocześnie, że obowiązkiem przedsiębiorcy (dystrybutora), który udostępnia na rynku sprzęt elektryczny i elektroniczny, jako profesjonalnego uczestnika obrotu, jest znajomość przepisów dotyczących jego działalności oraz ich respektowanie. Przepisy te stwierdzają jednoznacznie, iż to przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za niezrealizowanie obowiązków, jakie nakłada na niego ustawa o zużytym sprzęcie. Tak więc, podmiot gospodarczy zobowiązany do stosowania prawa i w tym zakresie powinien tak zorganizować działalność placówki którą prowadzi, by nie doszło w niej do naruszeń obowiązujących przepisów. Wykonywanie różnorodnych czynności, takich jak montaż dodatkowych zabezpieczeń związanych z pandemią COVID-19 i związane z tym usunięcie przedmiotowych informacji (w wyniku montażu osłon), w okresie bezpośrednio poprzedzającym kontrolę, nie mogą stanowić okoliczności łagodzącej, usprawiedliwiającej przedsiębiorcy wobec nieprzestrzegania przez niego obowiązujących przepisów. Organ drugiej instancji podkreśla, że drugorzędne znaczenie dla sprawy ma to, że wymagane informacje zostały zdjęte w wyniku montażu osłon, albowiem podstawą do wymierzenia kary było stwierdzenie braku tychże informacji w toku kontroli. Nadto, zaznaczyć należy, że w sytuacji gdy przedsiębiorca decyduje się na prowadzenie działalności gospodarczej, w trakcie której dokonuje jakichkolwiek zmian (nieodzownych bądź jakichkolwiek innych powstałych na skutek samodzielnie podjętych własnych ustaleń, strategii, inicjatyw itp.), w placówce handlowej którą prowadzi, to rozsądnym jest oczekiwanie od niego, iż będzie się stosował do obowiązujących przepisów prawa w zakresie zużytego sprzętu i za każdym razem będzie monitorował/nadzorował, czy wymagane informacje zostaną ponownie uwidocznione (umieszczone) w placówce.

Przepisy te są prawem powszechnie obowiązującym i dotyczą każdego przedsiębiorcy, bez wyjątku, który jest dystrybutorem wprowadzającym sprzęt w rozumieniu ustawy o zużytym sprzęcie. Organ drugiej instancji stoi na stanowisku, że czynność umieszczania (wywieszania) wymaganych informacji dla klientów jest okolicznością całkowicie zależną od przedsiębiorcy. Powinnością organu kontrolującego jest natomiast zweryfikowanie, czy wymagane obowiązki informacyjne są wykonywane przez przedsiębiorców (dystrybutorów) w sposób należyty.

Prezes UOKiK wskazuje dalej, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką jest kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów o zużytym sprzęcie, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciężących na nim obowiązków. Nie ma znaczenia przy tym, czy naruszenie nastąpiło z winy umyślnej bądź nieumyślnej przedsiębiorcy. Samo udowodnienie faktu braku właściwej informacji wymaganej przepisami prawa jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej. Zatem, stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciężącego na nim obowiązku ustawowego, co w niniejszym przypadku miało miejsce, powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest sankcją administracyjną. Dodatkowo, wskazać należy, że ustawa nie przewiduje

możliwości badania przez organ Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Zatem, samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest sankcją administracyjną.

Prezes UOKiK wskazuje i zaznacza, że bez większego znaczenia w tym przypadku pozostaje fakt, że stwierdzone w toku kontroli uchybienia zostały usunięte jeszcze przed zakończeniem kontroli przeprowadzonej przez inspektorów reprezentujących Mazowieckiego WIIH. Z punktu zastosowania przepisów ustawy o zużytym sprzęcie kluczowe znaczenie ma fakt, że w pierwszym dniu kontroli, wszystkie wymagane informacje, w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 4 (w związku z art. 37 ust. 1-3) oraz art. 39 pkt. 2 ustawy o zużytym sprzęcie, nie były dostępne dla konsumentów, co znajduje potwierdzenie w zebranych materiałach dowodowych. Celem ustawodawcy, przy tworzeniu niniejszych przepisów, było bowiem ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób, odpadów w postaci zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a więc umożliwienie im dostępu do informacji o tym gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić. Przekazywanie informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu jest również bardzo istotne. Uzyskanie przez konsumentów powyższej wiedzy niewątpliwie przyczynia się do zwiększenia dbałości o stan środowiska naturalnego, poprzez ograniczenie pozostawienia zużytego, niepotrzebnego już sprzętu w miejscach do tego nieprzeznaczonych. Zatem, każdy dystrybutor sprzętu elektrycznego i elektronicznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych, skoro podjął się prowadzenia tego rodzaju działalności, w widocznym miejscu, w punkcie sprzedaży sprzętu elektrycznego (elektronicznego) który prowadzi, powinien umieszczać wszystkie wymagane informacje wymienione w art. 37 ust. 1-3 oraz 39 pkt 2 ww. ustawy. Zauważyć należy, że w niniejszej sprawie przedsiębiorca wprowadził uzupełnił brakujące informacje, jednakże nastąpiło to dopiero w następstwie przeprowadzonej kontroli. Jednocześnie, podkreślić należy, że podejmowanie działań naprawczych czy zaprzestanie naruszenia przepisów nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w chwili kontroli, zważywszy również na okoliczność, że przedsiębiorca jest doświadczonym podmiotem gospodarczym, który swoją działalność prowadzi od długiego czasu (zgodnie ze wpisem w CEIDG od 11 października 2006 r.), a zatem winien on wykazywać się znajomością przepisów prawa w zakresie prowadzonej przez niego działalności i je respektować.

Przechodząc do podniesionych przez stronę zarzutów odnośnie błędnej oceny przesłanek określonych w art. 93 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie, Prezes UOKiK oceniając zebrany materiał dowodowy stwierdził, że w przywołanej decyzji trudno dopatrzeć się znamion nieprawidłowości bądź jej wadliwości. W treści rzeczonyj decyzji organ pierwszej instancji w sposób prawidłowy przeanalizował i uwzględnił wszystkie przesłanki (wymienione w art. 93 ust. 3 ww. ustawy), którymi się kierował przy wymierzeniu administracyjnej kary pieniężnej, tj.: stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia jak również dotychczasową działalność podmiotu (zob. strona 4 decyzji). Organ wziął pod uwagę fakt, że strona od momentu rozpoczęcia działalności gospodarczej nie była wcześniej

karana za naruszenie przepisów ustawy o zużytych sprzęcie, jak również okoliczność, że w stosunkowo krótkim czasie usunęła uchybienia, o których mowa w przedmiotowej sprawie. Jednakże kluczowe znaczenie dla organu ma w tym przypadku fakt, że strona nie wywiązała się z istotnych obowiązków informacyjnych, określonych zarówno w art. 37 ust. 4 (w związku z art. 37 ust. 1-3) oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie, co zostało udowodnione jej w pierwszym dniu kontroli. Prezes UOKiK, podobnie jak Mazowiecki WIH uważa, że naruszenie dwóch przepisów przez przedsiębiorcę jest niewątpliwie istotnym naruszeniem z punktu widzenia interesów konsumentów. Przedsiębiorca poprzez brak (nieumieszczenie) w jakiegokolwiek formie, w widocznym miejscu, w punkcie sprzedaży informacji o możliwych sposobach pozbycia się w bezpieczny sposób zużytych elektrośmieci oraz informacji o punktach (miejscach) zbierania zużytego sprzętu nie spełnił podstawowych ciążących na nim obowiązków, istotnych z punktu widzenia interesów konsumenta. Jak słusznie zauważył organ pierwszej instancji w treści skarżonej decyzji: *„Niespełnienie przez przedsiębiorców ww. obowiązków informacyjnych utrudnia konsumentom dostęp do informacji odnośnie przysługujących im uprawnień w stosunku do odbioru zużytego sprzętu, a co za tym idzie może naruszać zasady gospodarowania zużytych sprzętem. Konsumentom pozbawieni informacji dotyczących punktów zbierania zużytego sprzętu mogli nie mieć świadomości o istnieniu tychże punktów i niezgodnie z przepisami prawa rozporządzać zużytych sprzętem.”* Wobec powyższego za chybiony należy uznać zarzut strony dotyczący wadliwości decyzji. Organ drugiej instancji nie podziela także poglądu strony jakoby naruszenie którego się dopuściła miało znikomy charakter. O znikomej wadze naruszenia w przypadku przepisów ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym można byłoby mówić w przypadku gdyby wymagane prawem informacje przedstawiono w sposób niepełny, niekompletny (np. brakowałoby tylko niektórych zapisów). Natomiast, z całą pewnością należy stwierdzić, że nie dotyczy to sytuacji, w której brak było jakichkolwiek informacji wymaganych przepisami prawa. Z zebranego materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że skarżący przedsiębiorca nie zamieścił żadnych informacji, o których mowa w art. 37 ust. 4 (w związku z art. 37 ust. 1-3) oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie. Zważyć należy, że w realiach kontrolowanej sprawy bezspornie dowiedziono, że stronie została udowodniona okoliczność naruszenia prawa.

Na marginesie, zauważyć należy, że strona zdaje się nie zauważać, że popełniony przez nią delikt administracyjny dotyczył również istotnych obowiązków informacyjnych wynikających z art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie. Fakt ten strona pominęła zupełnie w swoim odwołaniu. Podkreślić należy, że decyzja organu pierwszej instancji dotyczyła również braku uwidocznienia informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

Po analizie zebranego materiału dowodowego w sprawie, Prezes UOKiK stwierdził, że brak jest podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary w kontekście art. 93 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie. Obowiązujące przepisy ustawy o zużytych sprzęcie przewidują możliwość od odstąpienia od zastosowania sankcji w sytuacji kiedy podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia

nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. W takich przypadkach organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza. Niemniej jednak, w niniejszym przypadku nie zaszyły jakiegokolwiek przestanki, o których mowa we wskazanym przepisie, pozwalające Mazowieckiemu WIIH na odstępianie od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej. Przeprowadzona w dniu 13 października 2021 r. niezapowiedziana kontrola w sklepie przedsiębiorcy, wykazała bezsprzecznie, że doszło do naruszenia przepisów, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym. Fakt ten potwierdzają ustalenia kontroli zawarte w Protokole kontroli, podpisanym przez podmiot kontrolowany w dniu 19 października 2021 r. (nr akt kontroli: DC.8361.197.2021). Do ww. Protokołu, strona nie wniosła uwag w przewidzianym ustawowo terminie (o czym została prawidłowo poinformowana w Pouczeniu o prawach i obowiązkach kontrolowanego). Ustalenia poczynione przez organ, a więc brak w widocznym miejscu istotnych dla konsumenta informacji o możliwości odbioru użytego sprzętu oraz punktach odbioru tego sprzętu, dowodzą braku należytej staranności przedsiębiorcy w zakresie umieszczania obowiązkowych informacji o zużytych sprzęcie, w placówce handlowej którą prowadzi. Przedsiębiorca w żaden sposób nie udowodnił, że nie miał wpływu na powstałe naruszenie. Tłumaczenia strony, w których zaznacza, że naruszenie miało charakter krótkotrwały, a wymagane informacje usunięto w wyniku instalowania dodatkowych środków zabezpieczających przed pandemią na stanowiskach związanych z obsługą klientów - nie usprawiedliwiają przedsiębiorcy wobec naruszenia przepisów prawnych, jakich się dopuścił. Dodatkowo, argumentacja strony, zgodnie z którą niejako usiłuje zminimalizować skalę popełnionego uchybienia, wskazując, że sprzedaż sprzętu elektrycznego i elektronicznego stanowi marginalną część jego działalności, a skarżący przede wszystkim zajmuje się świadczeniem usług w branży IT, nie pozwala na uznanie, że nie miała ona żadnego wpływu na powstałe naruszenie. Organ drugiej instancji podkreśla przy tym, że nieuzasadnione jest wiązanie okoliczności braku uwidocznienia wymaganych informacji z niewielką, marginalną wręcz sprzedażą sprzętu elektrycznego i elektronicznego, ponieważ działania przedsiębiorcy zgodne z przepisami prawa, w tym usunięcie przez niego stwierdzonych nieprawidłowości są jego obowiązkiem i nie zależą one od ilości oferowanego (sprzedawanego) sprzętu, a marginalny zakres działalności przedsiębiorcy pozostaje bez wpływu na status ww. przedsiębiorcy. Zatem, chybnym jest podniesione stwierdzenie strony o marginalności sprzedaży sprzętu elektrycznego i elektronicznego.

Mając powyższe na względzie, Prezes UOKiK stwierdził, iż kontrolowany przedsiębiorca nie uczynił wszystkiego, czego można było od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło, a okoliczności powyżej przedstawione nie dowodzą, że kontrolowany podmiot nie miał wpływu na powstałe naruszenie. W związku z tym Mazowiecki WIIH zasadnie nałożył na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną za niewykonanie konkretnych obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym.

Po ponownym przeanalizowaniu przedmiotowej sprawy, organ drugiej instancji wskazuje, że nie widzi również podstaw do odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f §1 pkt 1 Kpa, na który powołuje się strona skarżąca. Okoliczności oraz waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości co do istnienia przestanków faktycznych uzasadniających nałożenia kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 37 ust. 4, a ponadto określonych w art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, co nie pozwala uznać, że waga naruszenia była znikoma. Tym samym, przestanka pierwsza nie została spełniona. Za spełnioną można natomiast uznać przestankę dotyczącą zaprzestania naruszenia, ponieważ strona jeszcze w toku kontroli podjęła działania mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości. Jednakże przestanki powyższe muszą być spełnione łącznie, by organ mógł odstąpić od wymierzenia kary. Natomiast w omawianym przypadku nie spełniono warunku ich kumulatywności.

Nie została również spełniona przestanka zawarta w pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. W ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189 f § 2 Kpa nie spełni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w przepisach ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

Mając powyższe na względzie, w ocenie organu drugiej instancji brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji i umorzenia postępowania.

Odnosząc się do stwierdzenia strony jakoby wymierzona jej kara była wysoka, dotkliwa a zarazem krzywdząca, Prezes UOKiK informuje, iż w myśl art. 67 a § 1 ustawy dnia 29 sierpnia 1997 r. - *Ordynacja podatkowa* (Dz. U. z 2021 r., poz. 1540 z późn. zm.), który zgodnie z odesłaniem wskazanym w art. 94 ustawy o zużytym sprzęcie, znajdzie zastosowanie w niniejszym przypadku, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej (na wniosek strony) w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty;
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji;
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Niniejsze uprawnienie przysługuje stronie dopiero po tym jak niniejsza decyzja stanie się ostateczna. Organ drugiej instancji nie ma podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary, jeżeli stan faktyczny wprost uzasadnia nałożenie kary w wymiarze określonym przez Mazowiecki WIIH.

Organ drugiej instancji zaznacza również, że Mazowiecki WIIH właściwie zastosował zasadę określoną w art. 93 ust. 5 ww. ustawy, orzekając jedną karę za wszystkie (dwie) stwierdzone

nieprawidłowości. Kara została wymierzona przedsiębiorcy w dolnej granicy możliwej do nałożenia kary określonej w art. 92 pkt 5 (od 5.000 zł do 500.000 zł) i w art. 92 pkt 6 (od 5.000 zł do 300.000 zł) tej ustawy. Kara pieniężna ustalona przez Mazowieckiego WIH na poziomie 5.000 zł, zdaniem organu drugiej instancji została ustalona na poziomie stosunkowo niskim, biorąc pod uwagę, że przedsiębiorca nie wypełnił obowiązków wynikających z dwóch przepisów ustawy o użytych sprzęcie, tj. art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

Prezes UOKiK stwierdził, że Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej miał podstawy do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c) ustawy o użytych sprzęcie. Organ pierwszej instancji wziął pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, uwzględnił kryteria wymiaru kary zawarte w art. 93 ust. 3, dokonał również właściwej analizy przesłanek zawartych w art. 189f Kpa oraz okoliczności wskazanych w art. 93 ust. 4 ustawy o użytych sprzęcie.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez organ drugiej instancji oceny, że decyzja organu pierwszej instancji była prawidłowa i co do istoty sprawy identyczna, jak decyzja podjęta przez organ pierwszej instancji.

Reasumując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że podjęta przez Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej decyzja była prawidłowa i nie nosiła znamion wadliwości. W konsekwencji, organ pierwszej instancji miał podstawy do wydania decyzji administracyjnej, na mocy której stronie wymierzono karę pieniężną w wysokości 5.000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych). Tym samym, decyzja (nr PO.313.ZSE.33.2021.CZP) Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie z dnia 13 grudnia 2021 r. (nr akt kontroli: DC.8361.197.2021) powinna pozostać w obrocie prawnym.

Stosownie do art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o użytych sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Warszawie w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna. Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r., poz. 1540, z późn. zm.).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej